

ность и постъпка ни напъжватъ въ сѣщото направление. Нека имаме предвидъ, че въ трудолюбието, сговора, взаимоуважението и въ ревностното изпълнение на дълга къмъ другитѣ е залогътъ на нашето добруване. Нека не мислимъ, че на своя глава — безъ управници, ще бждемъ честити. Погинватъ пчелитѣ безъ царица; плячка на вълцитѣ става стадо безъ пастиръ. Не по-добра участь очаква и народъ безъ управници. Не можемъ ни безъ учени, ни безъ чиновници, ни безъ занаятчи и пр. и пр. Всички сме по-трѣбни едни за други: всѣки единъ работи за другитѣ и другитѣ работятъ за него. Отъ разнородната дейность зависи добриятъ ни поминѣкъ. Какво щѣхме да правимъ само съ жито, ако бѣхме всички орачи? Па и съ какво щѣхме да оремъ, ако нѣмаше кой да изработи орждията, съ които обработваме земята? Какво щѣхме да правимъ само съ добитѣка си, ако бѣхме всички скотовѣдци? . . .

Затова нека не се упрѣкваме, нека не си завиждаме единъ другиму, а заловени ржка за ржка единомудно да заработимъ за общото ни благо, отъ което зависи и частното ни такова. Само въ добре уреденитѣ ни общи нѣща и въ съвестното изпълнение на задълженията си къмъ тѣхъ се гнѣзди благоденствието ни. Затова нека не гледаме тъй леко, както досега, на черква, община и държава. Тѣ, макаръ и облѣчени въ различни наименования, иматъ едно и сѣщо съдържание; включватъ едно и сѣщо нѣщо — това сме ние народътъ. Грижимъ ли се за тѣхъ, грижимъ се за самитѣ насъ.

И тъй, нека всички — учени, богати, сиромаси, сплотени около общитѣ ни интереси, отправимъ заедружно усилия къмъ тѣхъ! Нека никой не се оплаква, че нѣма съ какво да помогне за общото: всички разполагаме съ срѣдства — богатиятъ съ паритѣ, работникътъ съ ржцетѣ, учениятъ съ ума. Само съ общи усилия ще вървимъ напредъ и напредъ! Тогава само може да се надѣваме на напредѣкъ и благоденствие, когато всинца ревностно изпълняваме обществения си дългъ.

